

Is er nog liefde na Valentijn?

Collectief In de Lief tijd

Is er nog liefde na Valentijn?

*S*criptomanen
VZW

© 2025 bij de auteurs & vzw de Scriptomanen
contact: info@inter-actief.be
www.scriptomanen.org
cover: Scripto Nightcafé

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door Bookmundo.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Is er nog liefde na Valentijn? bevat zeer diverse teksten, geleverd door het gelegenheidscollectief *In de Lief tijd*. Dit werd samengesteld uit de schrijversklassen 2024-2025 van Patrick Bernauw van de Academie voor Podiumkunsten in Aalst en het Conservatorium van Mechelen. De vraag wordt beantwoord door:

Ada Ostyn
Aimé Bailly
Anke Verleysen
Anna van Ro
Carl Cauwenbergh
Dekawee
Els Peeters
Guy De Becker
Hilde Schockaert
Karen Kerckhofs
Katrien Dierick
Koen Verbeeck
Lili Vanden Wijngaert
Marc Troch
Marjolein De Schrijver
Nathalie Schraenen
Patrick Bernauw
Rik Verlé
Vera Steenput
Yana Van Gijssel

ADA OSTYN

Wiske

Man, 12j, zkt. jongedame die lijkt op Wiske uit de stripreeks. Interesse om te daten en serieuze relatie. Stuur uw favo stripboek op naar volgend adres: Suske Vande Steen, Draaistraat 23, 2500 Lier. Knipoog!

Pennenvriendin

Introverte man, 23j, zkt. enthousiaste pennenvriendin om absurde verhalen uit te wisselen, indien Pokemonlover graag ook uitwisseling van kaarten.

Kato Gâteaux

Vrouw, 35j, zkt. m/v, leeftijd niet van tel, om samen taartjes te eten bij welbekende eetgelegenheid in Mechelen. Huisdieren mogen mee. Je blijft wel van mijn eten af.

Jaloers

Man zkt. jonge deerne om echtgenote jaloers te maken. Krijg te weinig aandacht thuis. Met vriendelijke groeten, Jozef.

Vliegdekschip

Man zkt. iemand met fijne handen, miniatuurschip moet af, deadline 23/02/25. Dringend dus! Betaling overeen te komen.

SIX WORD STORY

Ze zag... Ze kwam... eigenlijk nooit.

IMMERSIEVE ERNST

‘Lieverd, je liet hem echt komen!’

‘Mjawell!’

Ernst, mijn man, lacht schaaachtig terwijl hij naar de voordeur sjokt.

Een gigantische doos met een striklint errond staat te blinken op onze oprit. De burens zouden weleens kunnen denken dat we een openbaar toilet hebben besteld. Gelukkig hebben we een hoge haag.

Hij moet en zal tegemoetkomen aan mijn wildste fantasie. Tenslotte heb ik hem onlangs hetzelfde plezier gedaan.

Je denkt nu vast, hoe komt hij erbij om seks te hebben in de Afrikaanse wildernis, in een rivier waar krokodillen zwemmen met ergens in de buurt waarschijnlijk nijlpaarden en leeuwen.

‘Me Tarzan, you Jane!’ gromde hij. Vooruit dan...

Ik deelde dan ook mijn meest bijzondere fantasie tussen de lakens. Een immersieve ervaring met mijn man van het oerwoud.

Een doodgewone orgie vind ik maar niets. Eigenlijk ben ik nog van de oude stempel. Een man in bed en ik, dat moeten diepgaande en ernstige gevoelens zijn.

Echter, het idee van langs alle kanten bediend te worden spreekt me wel aan.

Het leek helaas onmogelijk. De wetenschap stond toch nog niet ver genoeg om naast het wereldberoemde schaap een kloon te creëren van mijn halve trouwbroek.

Ernst kreeg het idee om zijn goede vriend en wetenschapper Barahaute (ja, lach maar, hij lijkt ook op professor Barabas) om raad te vragen. Die is namelijk echt een genie en gespecialiseerd in tijdreizen.

Nu moet het weer lukken!

Barahaute heeft net een teletijdmachine ontwikkeld.

Daarmee zal mijn man straks – als alles vlekkeloos verloopt – in de tijd kunnen reizen. Via een simulatie met een VR-bril die ik opzet, zal hij keer op keer binnenvallen in de slaapkamer. Telkens een andere ervaring voor hem die aansluit bij zijn collega-echt- en bedgenoten.

In mijn ervaring zal het hopelijk zo zijn dat hij simultaan zijn beste beentje voorzet. Het zullen dus veel beentjes zijn.

Hij pakt het gevaarte met veel omhaal uit. ‘We zullen jou eens goed verwennen! Deze immersieve inktvis komt jouw richting uit.’

Ik haal alvast mijn mooiste kleedje uit de kast en kruip met de bril onder de lakens.

Hij staat op stand-by. Een druk op de knop zal volstaan om me in opperste vervoering te brengen. Klik!

De zee, begot! Een diepe, blauwe zee. Ik wapper een beetje in het water. Het blauw van het kleedje gaat op in de plas.

In de verte zie ik een stip. Ze wordt beetje bij beetje groter. Een punt zonder een zin. Ik heb anders wel zin genoeg. Zou het Ernst zijn?

Ondanks zijn naam neemt hij niet alles even serieus. Maar hij weet dat het dode ernst is met mijn erotische gevoelens.

Als ik nu niet zal lachen, dan hij ook niet.

De stip komt dichterbij. Ze heeft uitsteeksels. Armen. Tentakels?

Er komt een reusachtige inktvis naar me toe. Ik krijg een kramp in mijn linkerflank. Desondanks maak ik een draai

en zwem ik de andere kant uit.

Ik hoor hem vlak achter me. Hij hijgt en neuriet tegelijk. Het water wordt langzaam donkerder. Zijn inkt omhelst me. Daarna omhelst hij me. Het is mijn lievelingslied.

Zijn tentakels verdwijnen. Ik lig uit te lekken in zijn armen. Hij zou me kunnen uitwringen zoals een dweil tijdens de lenteschoonmaak.

Net goed, een mens is nooit te nat voor een potje vrijen. In mijn kielzog zie ik de lange rij achter hem.

Allemaal Ernsten, de ene al ernstiger dan de andere.

Met de open haard in de hoek en de voltapijten vloer is het net een hotel. Bloemblaadjes. Lelietjes. Mijn lievelingslied herstart. Ernst weet dat ik eeuwig naar dat lied kan blijven luisteren. 'Luider, schat.'

'Harder?' vraagt hij.

Ik glimlach alsof het allemaal doodgewoon is. De andere Ernsten lachen mee.

Mijn drager blaast mijn huid droog. Zijn volger trekt mijn kleed uit. De derde man tekent tentakels op mijn buik met zijn vingers. Ik krijg een praline van Ernst nummer vier. De Manon, een witte praline zonder nootje. Mijn guilty pleasure tijdens het Netflixen.

Intussen staan ze daar allen te kijken. Met hun leden als kleurpotloden. Een hele doos. Alle kleuren van de wind. Eentje besluit te gaan liggen in de fauteuil. Windstil.

Of toch grotendeels. Enkel zijn hoge boom vangt veel wind. Niet dat hij mij hoort klagen. Wie de bomen rooit, zal nooit...

Ze vleien zich naast me neer. Het gekraak van het bed klinkt zoals het tandengeknars van Ernsts moeder. Die krijg je er gratis bij als je trouwt.

Het geknars gaat niet echter over. Ik hoor iemand schreeuwen op de achtergrond. Het is geen background vocal van het lied.

Plots vliegt de bril van mijn gezicht. Het felle licht verblindt me secondenlang. Ik ontwaar nog net de rosse krullenkop van mijn schoonmoeder.

‘Lore, wat steekt ge toch allemaal uit!’

De eikenboom achter haar verschijnt ook in mijn blikveld. Even ben ik sprakeloos. Ik droog op alsof het niets is geweest.

‘Wat ligt ge hier nu zo te liggen op klaarlichte dag?’

‘Hoe ben je weer binnengeraakt? Is het soms oorlog ofzo?’ Ze toont me de afstandsbediening van onze ietwat ouderwetse tv. ‘Nee, maar Sabine Hagedoren zegt dat er een tsunami komt.’

‘Ach mens, gij met uw tsunami’s. Ge hebt me mijn tsunami afgenomen.’

Ze kijkt me niet-begrijpend aan. ‘Waar in onzen Ernst?’

‘Ik weet het niet. Euh, hij was aan het tijdreizen.’

Ik grijp mijn kleren en wandel in brave huisvrouwmodus de deur uit. Zij gooit de afstandsbediening in de zetel en volgt me, nog steeds knarsetandend.

Op de oprit ligt nog een restant van de strik. De rest van de verpakking lijkt te zijn weggewaaid. Er is alleszins een storm op komst. Mijn opdringerige schoonmoeders’ krullen vallen uit de plooi. Bladeren vliegen alle kanten uit.

Ergens in de verte stroomt – of beter gezegd dreunt – water. Alsof alle nattigheid van daarnet onze richting uitkomt, klaar om dan toch geconsumeerd te worden. Allemaal Ernstes die mijn richting uitzwemmen. Zaadcellen op weg naar hun ei.

‘Het is een tsunami, begot!’

Ze zet het op een lopen. Haar rosse krullen verdwijnen achter de haag.

Ik herinner me de zwemlessen van de lagere school. Die keer toen ik per ongeluk in het diepe sprong. Even merkte niemand het op. Het was panische angst en dolle pret tegelijk. Ik was geen gelukkig kind. De lessen van toen zullen vaneigens niet voldoen.

De zondvloed komt steeds dichterbij. Dezelfde angst van zonet en lang daarvoor borrelt op. Gehijg en geneurie.

Is het dolle pret?

Of levensechte ernst?

BISTER

Toen ik zag dat je mijn zon was
Durfde ik geen dichter worden
Ook mijn woorden
Doorstaan de tand van de tijd niet

Ik weet
Dat jij lichtjaren in mij tuiniert
Zoals de boom in de bladeren
Wanneer ik jou kwets
Verlaat ik mezelf

Er is geen zin die kan verzinnen
Hoe ik mijn zinnen zet op jou
Hoe je leest als iets dat uit me vlucht